ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ. 47

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ*

Περὶ κυρώσεως καὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1926 Ν. Δ. «περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κατὰ τὰς διατάξεις περὶ Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης περιελθόντων αὐτῇ κτημάτων καὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου ΓΥΙΔ' περὶ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δεκεμβρίου 1926 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1927 ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς «περὶ τῶν Νομοθετικῶν Διαταγμάτων τῆς δικτατορικῆς περιόδου κλπ.» τὴν ἀπὸ 11 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. τῆς ὑπὸ στοιχεῖον Κ' συνεδριάσεως σύμφωνον γνωμοδότησιν τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τὸ ἄρθρον 77 τοῦ Συντάγματος, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Κυροῦται τὸ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1926 Νομοθετικὸν Διάταγμα «περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἀεροπορικῆς Ἀμύνης περιελθόντων αὐτῇ κτημάτων καὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου ΓΥΙΔ' «περὶ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου» καὶ τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δεκεμβρίου 1923 «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας κλπ. Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἔχον οὕτω:

Ἄρθρον 1.

Ἀκυροῦνται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Νομοθ. Διατάγματος «περὶ ἀκυρώσεως συμβάσεως Μοναστηριακῶν κλπ. κτημάτων» καὶ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1926 ὁμοίου «περὶ ἀκυρώσεως διατάξεως τοῦ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1923 Ν. Δ. καὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Ν. Διατάγματος, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων, ὡς πρὸς τὰ μισθωθέντα κτήματα τῶν Μονῶν καὶ Ναῶν, ἡ δὲ κυριότης, ἡ νομὴ καὶ ἡ κατοχὴ τῶν κτημάτων τούτων λογίζεται ὡς οὐδέποτε ἀφαιρεθεῖσα ἀπὸ τοὺς δικαιούχους Μονὰς καὶ Ναούς.

Ἄρθρον 2.

Μισθώσεις τῶν κτημάτων τούτων γενόμεναι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ΓΥΙΔ' καὶ μὴ λήξασαι εἰσέτι διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, ἀκυρουμένων τῶν ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων συνομολογηθεισῶν μισθώσεων ἄνευ δικαιώματός τινος ἀποζημιώσεως τῶν μισθωτῶν.

Τὸ ἐδάφιον 3 τοῦ ἄρθρου 1 καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ κυρουμένου Νομ. Διατάγματος ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1926, ἀκυροῦνται, θεωρούμενα ὡς οὐδέποτε ἰσχύσαντα.

Ἄρθρον 3.

Τὰ ἄρθρα 1 τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Νομοθ. Διατάγματος καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰανουααίου 1926 ὁμοίου, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων, τροποποιοῦνται, προκειμένου περὶ κτημάτων Μονῶν καὶ Ναῶν ἐκποιηθέντων ἀκύρως, ὡς ἑξῆς:

1. Θεωροῦνται αὐτοδικαίως ἄκυροι αἱ ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1922 μέχρι 4 Νοεμβρίου 1926 συναφθεῖσαι παρὰ Μονῶν καὶ Ναῶν συμβάσεις ἐκποιήσεως ἀκινήτων ἢ συστάσεως ἐμπραγμάτων δικαίων ἐπ' αὐτῶν ὅσαι ἐγένοντο παρὰ τὰς διατάξεις τῶν Νόμων ἢ ἄνευ δημοπρασίας, τὰ δὲ κτήματα, περὶ ὧν αἱ ἀνωτέρω συμβάσεις, ἐπανέρχονται αὐτοδικαίως εἰς τοὺς πρώην κυρίους, νομεῖς οἱονεὶ νομεῖς αὐτῶν Μονὰς καὶ Ναούς, θεωρουμένους ὡς μηδέποτε ἀποβαλόντας τὴν κατοχὴν τῶν κτημάτων τούτων.

2. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως οἱουδήποτε κατόχου, ὅπως ἀποδώσῃ τὴν κατοχὴν κτήματος ἐπανερχομένου αὐτοδικαίως δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Νομοθ. Διατάγματος εἰς Μονὴν ἢ Ναόν, ἀποφασίζει ἐπὶ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου εὐαγοῦς οἴκου ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 634 καὶ ἑπομένων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου ἐπιτι ἕπεται ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Ἐφετείου ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, τῶν προθεσμιῶν παρατεινομένων λόγῳ ἀποστάσεως.

Ἡ ἔφεσις δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 4.

Αἱ ἐν ἄρθρῳ 3 ἀναφερόμεναι συμβάσεις λογίζονται ἔγκυροι, ἐφ' ὅσον ἐγένοντο κατόπιν δημοπρασίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΥΙΔ'. Ἐὰν ὅμως ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκποίησις ἐγένετο μετὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1924 καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς τίμημα ἢ ἀντάλλαγμα εἶνε κατώτερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως δικαίου τοιούτου, οἱ ἐκποιήσαντες Μονὴ ἢ Ναὸς δύνανται νὰ ζητήσωσι δι' ἀγωγῆς ἀπὸ τὸν μετ' αὐτῶν συμβληθέντα τὸ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνάψεως τῆς συμβάσεως δίκαιον τίμημα ἢ ἀντάλ-

*, Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως Τευχ. Α' 13 Νοεμβρίου. φύλ. 261.

λαγμα. Ἡ ἀγωγὴ αὕτη παραγράφεται μετὰ διετίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

Λογίζονται ἐπίσης ἔγκυροι συμβάσεις ἐκποιήσεως, συναφθεῖσαι παρὰ Μονῶν ἢ Ναῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀγροτικοῦ Νόμου καὶ κατὰ τὰς κειμένας ἑκάστοτε διατάξεις, μὴ ἐφαρμοζομένων δι' αὐτὰς τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἄρθρον 5.

Αἱ ἐκδοθεῖσαι μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου 1927 ἀποφάσεις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 ἀριθμὸς 2 τοῦ Νομοθ. Διατάγματος τῆς 4 Νοεμβρίου 1926 περὶ εἰσπράξεως τῆς διαφορᾶς τοῦ τιμήματος κτήματος Μονῆς ἢ Ναοῦ ἀπὸ τὸ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως δίκαιον τίμημα αὐτοῦ, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ ἐφ' ὅσον ἐξετελέσθησαν καὶ καθ' ὃ μέρος ἐξετελέσθησαν, πᾶν δὲ ὅ,τι εἰσεποάχθη δυνάμει τοιούτων ἀποφάσεων μέχρι τῆς 15 'Ιουνίου 1927 παραμένει ὑπὲρ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης, τὸ δὲ εἰσπραχθὲν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην ἐπιστρέφεται εἰς τὰς δικαιούχους Μονὰς ἢ Ναούς.

Κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ διὰ τὰ μὴ εἰσπραχθέντα εἰσέτι ποσὰ αἱ ἀποφάσεις αὗται φέρονται κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου Ναοῦ ἢ Μονῆς ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου, ὅστις κατόπιν ἐρεύνης καὶ βεβαιώσεως τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει πραγματικῶν περιστατικῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 634 καὶ ἑπόμενα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, κηρύσσει ἐκτελεστὰς τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου προσωρινὴν ἔχει ἰσχὺν μὴ ἀσκοῦσα ἐπιρροὴν εἰς τὴν κυρίαν δίκην περι τῆς τοιαύτης διαφορᾶς τοῦ τιμήματος.

Ἄρθρον 6.

Ἅπασαι αἱ ὑπὲρ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης γενόμεναι μεταγραφαὶ κτημάτων Μονῶν καὶ Ναῶν περιελθόντων αὐτῇ δυνάμει τῶν καταργουμένων, ὡς ἄνω, διατάξεων, ἀκυροῦνται ἐξ ὑπαρχῆς δυνάμει τοῦ παρόντος διαγραφομένης τῆς σχετικῆς πράξεως αἰτήσει τῶν ἐχόντων ἔννομον πρὸς τοῦτο συμφέρον.

Ἄρθρον 7.

'Εὰν κτῆμα Μονῆς ἢ Ναοῦ ἐκ τῶν ἀποδιδομένων αὐτοῖς δυνάμει τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ παρόντος ἐπωλήθη παρὰ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου 1927, ὁ πρώην κύριος αὐτοῦ Ναὸς ἢ Μονὴ λαμβάνει παρὰ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ κτήματος εἰσπραχθὲν τίμημα, ὁ δὲ ἀγοραστὴς διατηρεῖ πάντα τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως μετὰ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης κτηθέντα δικαιώματα, διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν ὑπὲρ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης καὶ αὐτοῦ μεταγραφῶν τοῦ κτήματος.

'Εὰν τοιοῦτον κτῆμα ἐξεμισθώθη παρὰ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου 1927, ἡ μίσθωσις διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ, θεωρουμένης ὡς ληξάσης τῆς προηγουμένης ὑπὸ τῆς Μονῆς ἢ Ναοῦ συνομολογηθείσης μισθώσεως ἄνευ δικαιώματός τινος ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, ὑποκαθίσταται δὲ αὐτοδικαίως εἰς πάντα τὰ δικαιώματα τῆς ἐκμισθωτρίας 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης ὁ ἀνακτῶν τὴν κυριότητα τοῦ κτήματος Ναὸς ἢ Μονή, εἰς τὸν ὁποῖον δίδονται πᾶσαι αἱ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ δοθεῖσαι εἰς τὴν 'Αεροπορικὴν Ἄμυναν ἐγγυήσεις. Τὰ παρὰ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης εἰσπραχθέντα μέχρι τῆς 15 'Ιουνίου 1927 μισθώματα παραμένουσιν ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἄρθρον 8.

1. Ὁ ἀποκτήσας τὴν κυριότητα ἢ ἐμπράγματον δικαίωμα παρὰ Μονῆς ἢ Ναοῦ, δυνάμει συμβάσεως θεωρουμένης ἀκύρου κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ παρόντος, ὁ καθολικὸς ἢ εἰδικὸς αὐτοῦ διάδοχος ἔχει ἀξίωσιν διὰ τὰς παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν δικαιοπαρόχων τῶν δικαιωμάτων του καταβληθείσας ἀναγκαίας ἢ ἐπωφελεῖς δαπάνας, ἔχων δικαίωμα κατακρατήσεως τοῦ κτήματος μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν. Τὴν κατάσχεσιν, βεβαιουμένων τοιούτων δαπανῶν, ὀφείλει ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν νὰ ἀναγνωρίσῃ ὑπὲρ τοῦ δικαιούχου, δικάζων ἐπὶ ἀποδόσεως κτήματος εἰς Μονὴν ἢ Ναὸν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 3 ἀριθμὸς 2 Διὰ τὰς πολυτελεῖς δαπάνας οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει ὁ καταβαλὼν τοιαύτας, ἔχων μόνον δικαίωμα ἀφαιρέσεως ἐφόσον δὲν βλάπτεται τὸ πρᾶγμα.

2. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπιστρεφομένου κτήματος εἰς Μονὴν ἢ Ναὸν ἀντιτάσσεται κατ' αὐτῶν τὸ δικαίωμα παρακατασχέσεως αὐτοῦ παρὰ τοῦ διακατόχου ἕνεκεν ἀναγκαίων ἢ ἐπωφελῶν δαπανῶν δύναται ὁ κύριος τοῦ κτήματος Ναὸς ἢ Μονὴ δι' αἰτήσεως αὐτοτελοῦς πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου, ἢ καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 3 ἀριθ. 2, νὰ ζητήσῃ τὸν προσδιορισμὸν τῶν δαπανῶν τούτων, ὁ Πρόεδρος δικάζει κατὰ τὰ ἄρθρα 634 καὶ ἑπόμενα Πολιτικῆς Δικονομίας, δύναται δὲ νὰ διατάξῃ πραγματογνωμοσύνην διορίζων ἕνα ἢ τρεῖς πραγματογνώμονας. Ὁ κύριος τοῦ κτήματος Μονὴ ἢ Ναὸς καταθέτων τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου ὁρισθησόμενον ποσὸν εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων δύναται νὰ λάβῃ ἀμέσως τὴν κατοχὴν τοῦ ἐπανερχομένου εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ κτήματος κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 3 ἀριθ. 2, ἀτονοῦντος τοῦ δικαιώματος παρακατασχέσεως τοῦ διακατόχου μετὰ τὴν ὡς ἄνω κατάθεσιν τοῦ ποσοῦ τῶν δαπανῶν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου ἔχει προσωρινὴν ἰσχύν, μὴ ἀσκοῦσα ἐπιρροὴν εἰς τὴν κυρίαν δίκην διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν δαπανῶν τούτων. 'Αμφότεροι οἱ διάδικοι δύνανται δι' ἀγωγῆς νὰ ζητήσωσιν ὁ μὲν Ναὸς ἢ Μονὴ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παρ' αὐτῶν ἐπὶ πλέον καταβληθέντος ποσοῦ δαπανῶν, ὁ δὲ διακάτοχος τὸ πράγματι παρ' αὐτοῦ καταβληθὲν ποσόν.

Ἄρθρον 9.

1. Αἱ Μοναὶ ἢ οἱ Ναοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐπανέρχεται κτῆμα κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ παρόντος ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσιν εἰς τὴν 'Αεροπορικὴν Ἄμυναν τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Νομ. διατάγματος τῆς 4 Νοεμβρίου 1926 ἐπιστραφὲν παρὰ τῆς 'Αεροπορικῆς 'Αμύνης τίμημα εἰς τοὺς ὑπὲρ ὧν αἱ ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ παρόντος ἀναφερόμεναι ἐκποιήσεις.

2. Μὴ ἐπιστραφέντος τοῦ ἄνω τιμήματος παρὰ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης αἱ Μοναὶ ἢ οἱ Ναοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐπανέρχεται αὐτοδικαίως κτῆμα κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος ὀφείλουσι νὰ ἐπιστρέψωσι τὸ παρ' αὐτῶν εἰσπραχθὲν ποσὸν δυνάμει τῆς ἀκυρουμένης συμβάσεως εἰς τὸν μετ' αὐτῶν συμβληθέντα, τοὺς καθολικοὺς ἢ εἰδικοὺς αὐτοῦ διαδόχους. Ἡ ἀξίωσις αὐτῶν περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ τιμήματος δίδει εἰς αὐτοὺς δικαίωμα παρακατασχέσεως τοῦ πράγματος μέχρι τῆς καταθέσεως τοῦ τιμήματος παρὰ τῆς Μονῆς ἢ τοῦ Ναοῦ εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων. Τὴν παρακατάσχεσιν ταύτην, μὴ κατατεθέντος τοῦ τιμήματος, ὀφείλει νὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ὑπὲρ τοῦ δικαιούχου ἐν τῇ ἀποφάσει του.

Ἄρθρον 10.

Ἂν ἐπὶ τοῦ οὕτως ἐπιστρεφομένου κτήματος ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμέναι ὑπὲρ τρίτων ὑποθῆκαι ἢ προσημειώσεις κατὰ τοῦ ἀγοράσαντος τὸ κτῆμα ἢ τοῦ ἀποκτήσαντος ἐμπράγματον δικαίωμα παρὰ Μονῆς ἢ Ναοῦ ἢ τῶν καθολικῶν ἢ εἰδικῶν αὐτοῦ διαδόχων αὐτῶν, αὗται ἐξαλείφονται ἅμα ἡ Μονὴ ἢ ὁ Ναὸς καταθέσῃ ὑπὲρ τοῦ μετ' αὐτοῦ συμβληθέντος καὶ τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν του τὸ κατὰ τὸ ἐδάφιον 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου τίμημα, ὡς καὶ τὸ καθορισθὲν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ παρόντος ποσὸν δαπανῶν, εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων. Οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν ἔχουσι δικαίωμα προτιμήσεως ἐπὶ τῶν ποσῶν τούτων, τὴν δὲ διανομὴν αὐτῶν ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως διατάσσει ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου διὰ πράξεώς του, διατάσσων ἐπίσης καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ὑποθηκῶν τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου Ναοῦ ἢ Μονῆς.

Ἄρθρον 11.

Κτήματα Μονῶν ἢ Ναῶν ἀπαλλοτριωθέντα ἀναγκαστικῶς ὑπὲρ οἰκοδομικῶν Συνεταιρισμῶν ἐπαναφέρονται αὐτοδικαίως εἰς τὸν πρώην κύριον Μονὴν ἢ Ναόν, διαγραφομένων αὐτοδικαίως τῇ αἰτήσει τῆς Μονῆς ἢ τοῦ Ναοῦ τῶν ὑπὲρ τῶν Συνεταιρισμῶν ἢ τρίτων ἢ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης γενομένων μεταγραφῶν. Ἐπὶ τῶν οὕτως ἀποδιδομένων ταῖς Μοναῖς ἢ Ναοῖς κτημάτων ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 7, 8, 9 καὶ 10 τοῦ παρόντος διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως, τὰς παρὰ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης γενομένας πωλήσεις τοιούτων κτημάτων, τὰς τυχὸν γενομένας ἐπ' αὐτῶν ἀναγκαίας καὶ ἐπωφελεῖς δαπάνας καὶ τὰς ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων ὑποθήκας. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεώς τινος ὅπως ἀποδώσῃ τὴν κατοχὴν κτήματος ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 3 ἀριθμὸς 2.

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἔχουσι ἐφαρμογὴν ἐπὶ κτημάτων ἀπαλλοτριωθέντων ἀναγκαστικῶς πρὸς ἀστικὴν ἐγκατάστασιν προσφύγων, ὡς καὶ ὑπὲρ Συνεταιρισμῶν ἀναπήρων πολέμου, μόνον δὲ ὑπὲρ τῶν πράγματι ἀναπήρων μελῶν αὐτῶν καὶ μόνον ἐφόσον ταῦτα κεῖνται ἐκτὸς τοῦ περιβόλου Μονῶν ἢ Ναῶν.

Ἄρθρον 12.

Ἐὰν διακάτοχος κτήματος ἐκ τῶν ἐπιστρεφομένων εἰς Μονὰς ἢ Ναοὺς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 καὶ 11 μετέβαλε δαπάναις αὐτοῦ ἢ τῶν δικαιοπαρόχων τῶν δικαιωμάτων τὸ ἀκίνητον ἀπὸ οἰκοπέδου εἰς οἰκοδομὴν περαιωθεῖσαν ἢ ἡμιτελῆ μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου 1927 καὶ ἀπὸ ἀγροῦ εἰς μόνιμον φυτείαν, οὗτος δύναται νὰ παραμείνῃ κύριος τοῦ κτήματος, ἐκτὸς ἐὰν κεῖται ἐντὸς περιβόλου Μονῆς ἢ Ναοῦ, ἀντιτάσσων κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 3 ἀριθμὸς 2 τὴν παρ' αὐτοῦ γενομένην μεταβολὴν τοῦ κτήματος καὶ ἐπὶ καταβολῇ παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν δικαιοῦχον Μονὴν ἢ Ναὸν τοῦ δικαίου τιμήματος τοῦ κτήματος κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 πωλήσεως αὐτοῦ ἢ τῆς δικαίας ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 11. Περὶ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀποφασίζει ὁ πρόεδρος Πρωτοδικῶν, τάσσων τῇ ἀποφάσει του προθεσμίαν οὐχὶ μείζονα τοῦ ἑνὸς ἔτους διὰ τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς τοῦ δικαίου τιμήματος ἢ τοῦ ποσοῦ τῆς πραγματικῆς ἀποζημιώσεως ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ μὴ ἀφαιρεθῇ παρ' αὐτοῦ ἡ κυριότης τοῦ κτήματος.

Ὁ καταβαλὼν τὴν διαφορὰν ταύτην λογίζεται ὡς οὐδέποτε ἀποβαλὼν τὴν κυριότητα καὶ νομὴν τοῦ κτήματος. Ἡ μὴ καταβολὴ τῆς ἄνω διαφορᾶς ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου ταχθείσης προθεσμίας συνεπάγεται τὴν ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος τοῦ διακατόχου ὅπως διατηρήσῃ τὸ κτῆμα, ἐφαρμόζονται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 διὰ τὰς παρ' αὐτοῦ καταβληθείσας ἀναγκαίας καὶ ἐπωφελεῖς δαπάνας, καὶ τοῦ ἄρθρου 9 διὰ τὸ παρ' αὐτοῦ καταβληθὲν τίμημα ἢ ποσὸν ἀποζημιώσεως. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, προσωρινὴν ἔχουσα ἰσχύν, δὲν ἐμποδίζει τοὺς διαδίκους νὰ ζητήσωσι διὰ τακτικῆς ἀγωγῆς τὸν ὁριστικὸν καθορισμὸν τοῦ δικαίου τιμήματος ἢ τοῦ πραγματικοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως καὶ συνεπῶς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ ἢ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐπὶ πλέον καταβληθέντων.

Ἄρθρον 13.

Καταργοῦνται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1927 Νομ. Διατάγματος «περὶ ἀκυρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1923 Νομ. Διατάγματος καὶ περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. Διατάγματος» καὶ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 4 τοῦ ἀπὸ 5 Μαΐου 1926 Νομοθ. Διατάγματος «περὶ ἀπαλλοτριώσεως τῶν καταπατουμένων κτημάτων τῶν Ἱερῶν Μονῶν» ὡς ἐτροποποιήθησαν ἢ συνεπληρώθησαν διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων.

Ἄρθρον 14.

1. Τὰ κτήματα τῶν Μονῶν ἢ Ναῶν δύνανται νὰ διατεθῶσι πρὸς ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν, προσφύγων, καὶ μικρῶν κτηνοτρόφων κατὰ τὰς περὶ ἑκουσίας ἐκποιήσεως διατάξεις τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὡς πρὸς τὸ τίμημα. Δι' εἰδικοῦ νόμου κανονισθήσονται τὰ περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπαλλο-

τριώσεως εἰς τὸ μέλλον τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων πρὸς ἀποκατάστασιν ἐπίσης προσφύγων ἀκτημόνων καλλιεργητῶν καὶ μικρῶν κτηνοτρόφων. Αἱ μέχρις ὅμως τῆς 10ης Νοεμβρίου ἐ. ἔ. γενόμεναι τοιαῦται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων παραμένουσιν ἰσχυραί.

2. Αἱ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀναγκαστικαὶ ἀπαλλοτριώσεις μοναστηριακῶν γηπέδων ἐπὶ σκοπῷ ἀνεγέρσεως δημοσίων κτιρίων μὴ ἀνεγερθέντων μέχρι σήμερον ἀκυροῦνται, ἐπανερχομένων αὐτοδικαίως τῶν ἀκινήτων τούτων εἰς τὴν κυριότητα τῶν τέως κυρίων αὐτῶν Μονῶν καὶ Ναῶν.

Ἄρθρον 15.

Αἱ ἐγκριτικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐπὶ μισθώσεων πέραν τῆς πενταετίας καὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων ἀξίας ἄνω τῶν 50.000 δραχμῶν κοινοποιοῦνται μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

Ἄρθρον 16.

1. Ὡς πρὸς τὰς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1922 μέχρι τῆς 4 Νοεμβρίου 1926 συναφθείσας παρὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Δήμων συμβάσεις ἐκποιήσεως ἀκινήτων ἢ συστάσεως ἐμπραγμάτων δικαίων ἐπ' αὐτῶν, τὰς μὴ γενομένας κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 ἀριθμὸς 1 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 4 Νοεμβρίου 1926 ἀκυροῦται θεωρουμένη ὡς μηδέποτε ἰσχύσασα.

2. Κυροῦται ὡς πρὸς τὰς συμβάσεις ταύτας τὰς γενομένας κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 ἀριθ. 2 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 4 Νοεμβρίου 1926.

3. Ὡς πρὸς τὰ κτήματα τῶν κοινοτήτων τὰ μισθωθέντα ἢ τὰ ἀκύρως ἐκποιηθέντα ἐφαρμόζονται πᾶσαι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 μέχρις 23 συμπεριλαμβανομένου, τοῦ παρόντος τῆς κυριότητος νομῆς καὶ κατοχῆς τῶν κτημάτων τούτων λογιζομένης ὡς οὐδέποτε ἀφαιρεθείσης ἀπὸ τὴν δικαιοῦχον κοινότητα.

Ἄρθρον 17.

Τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 4ης Νοεμβρίου 1925 καταργοῦνται. Ποσά, ἅτινα εἰσέπραξεν ἡ Ἀεροπορικὴ Ἄμυνα κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος παραμένουσιν εἰς ὄφελος αὐτῆς.

Ἄρθρον 18.

Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 4 Νοεμβρίου 1926 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καθίσταται ἐννεαμελὲς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἑκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν: 1) ἐκ δύο συνοδικῶν ἀρχιερέων, ὁριζομένων ἐν ἀρχῇ ἑκάστης συνοδικῆς περιόδου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁριζούσης ταὐτοχρόνως κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τὸν μόνιμον τοῦ προέδρου ἀναπληρωτὴν ἀπόντος ἢ κωλυομένου, 2) τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ, 3) δύο συμβούλων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐκ τῶν προϋπηρετησάντων εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Σώματος κατ' ἔτος, 4) τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, 5) τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Θρησκευμάτων παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ Ὑπουργείῳ ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ 6) τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου. Διὰ τὴν ἀπαρτίαν καὶ πρὸς λῆψιν ἐν γένει ἐγκύρου ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία πέντε μελῶν, ἐξ ὧν ἀπαραιτήτως τὰ δύο δέον νὰ ὦσιν Ἀρχιερεῖς.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου καὶ οἱ δύο σύμβουλοι τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου λαμβάνουσι 10 μεταλλικὰς δραχμὰς κατὰ συνεδρίαν, μὴ δυναμένας νὰ ὑπερβῶσι μηνιαίως τὰς 80 μεταλλικὰς δραχμάς.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἡμέτερον Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Νομοθετικοῦ Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Νοεμβρίου 1927

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ἀλ. Ζαΐμης

Τὰ Μέλη

Α. Μιχαλακόπουλος, Θ. Τουρκοβασίλης, Θ. Νικολούδης, Γ. Καφαντάρης, Ν. Βελέντζας, Ἀ. Παπαναστασίου, Μ. Κίρκος, Α. Μαζαράκης, Π. Μερλόπουλος, Α. Μπακάλμπασης.

Ο ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ Η ΚΑΜΗΛΟΣ

Ἡ φαρισαϊκὴ κάμηλος.

Ἐν τῇ πρὸς τοὺς φαρισαίους ἐπιτιμητικῇ του ἀποστροφῇ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπεκάλεσεν αὐτοὺς «ὁδηγοὺς τυφλούς, διϋλίζοντας τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντας». Ἡ μομφὴ εἶνε βεβαίως πολὺ σκληρά, ὑπάρχουν ὅμως περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ χριστιανὸς διδάσκαλος ἀναγκάζεται νὰ ἦνε σκληρὸς καὶ ἀμείλικτος. Ὅταν ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ἀτελείας προερχομένας ἐξ ἁπλῆς ἀγνοίας, ἀδυναμίας καὶ πλάνης, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐπιτιμᾷ μὲ ἠπιότητα καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν διόρθωσιν μὲ ὑπομονήν. Ὅπου ὅμως ἡ πλάνη ἐρείδεται ὄχι ἁπλῶς ἐπὶ ἀνοησίας ἢ ἀγνοίας, ἀλλ' ὁλοκληρωτικῶς ἐπὶ ἀλαζονείας καὶ αὐταρεσκείας καὶ εἶνε ὅλως τυφλὴ καὶ κωφὴ πρὸς οἱανδήποτε ἐπιτίμησιν, τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολύ. Τοιαύτη ἀναντιρρήτως ὑπῆρξεν ἡ περίπτωσις τῶν φαρισαίων, καὶ διὰ τοῦτο ἡ κατ' αὐτῶν ἐκσφενδονισθεῖσα μομφὴ τοῦ Σωτῆρος ἦτο πλήρως δεδικαιολογημένη. Ἡμεῖς σήμερον θὰ εἴχομεν χάσει πᾶσαν ὑπομονὴν πληροφορούμενοι περὶ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀνοήτων καὶ παραδόξων σοφισμάτων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ φαρισαῖοι διέστρεφον πᾶσαν ἀλήθειαν καὶ καθίστων ὅλως διόλου περιττὰς καὶ τὰς ἁγιωτέρας ἠθικὰς ἀρχάς. Ὁ Χριστὸς μετὰ καταπληκτικῆς ἀκρι-

βείας καὶ θαυμασιώτατα ἐχαρακτήρισε καὶ δικαίως κατέκρινε τὴν τοιαύτην μεταχείρισιν τῶν ἀρχῶν τῆς θρησκείας, χρησιμοποιήσας πρὸς τοῦτο κοινὴν λαϊκὴν ρῆσιν. Ὑπὸ τοῦ λευϊτικοῦ νόμου καὶ ὁ κώνωψ καὶ ἡ κάμηλος κατετάσσοντο εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀκαθάρτων. Οὕτω ἡ σύγκρισις θαυμασίως ὑπεγράμμιζεν αὐτὴν τὴν οὐσίαν τ ῦ πράγματος, δηλαδὴ τὴν δυσανάλογον ἐπιμονὴν εἰς ἀσήμαντα πράγματα καὶ τὴν παραμέλησιν τῶν οὐσιωδῶν καὶ τῶν πραγματικῶς σπουδαίων προκειμένου περὶ τῶν τῆς θρησκείας. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον, καὶ τὸ ἄνηθον, καὶ τὸ κύμινον· καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν, καὶ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν πίστιν». Ἐφ' ὅσον ἡ ἠθικὴ θὰ ἔχῃ βαρύτητά τινα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διδασκαλία καὶ πρᾶξις παρόμοιαι πρὸς τὰς φαρισαϊκὰς θὰ εἶνε πάντοτε ἀντικείμενον τῆς αὐστηροτέρας κατακρίσεως.

Ὁ σύγχρονος ἀγνωστικισμός.

Εἶνε ὅμως ἐκπληκτικὸν ὅτι ὡρισμέναι ἀτέλειαι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπαναλαμβάνονται μετ' ἐπιμονῆς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Τὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ φαρισαϊσμοῦ ἀπ δεικνύονται καὶ σήμερον ἀνεξολόθρευτα. Ἐν αὐτῇ τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ πάντοτε ὑπῆρχον ἀρκετοὶ ἄξιοι τῆς σκληρᾶς τοῦ Χριστοῦ μομφῆς. Ὑπάρχουσιν ὅμως λόγοι ἐπαρκεῖς νὰ πιστεύεται, ὅτι ὁ φαρισαϊσμὸς ἐνταῦθα ὁριστικῶς μειοῦται βαθμηδόν, ἡ δὲ πνευματική του ὑπόστασις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀποβαίνει καταληπτή. Διὸ τοῦτο δυνάμεθα ἡσύχως νὰ στρέψωμεν ὅλην ἡμῶν τὴν προσοχὴν ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου καὶ σήμερον ἀκόμη, ἤ, μᾶλλον, σήμερον εἴπερ ποτ' ἄλλοτε, πρυτανεύει ἡ πολιτικὴ τοῦ φαρισαϊσμοῦ. Ἐν συγκρίσει ὅμως πρὸς τὸν τελευταῖον ἡ σημερινὴ πρὸς τὴν θρησκείαν σχέσις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκληθῇ μᾶλλον «φιλισταϊσμός», διότι διαρκῶς οὗτος ἀπειλεῖ τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν «ἔξωθεν» καθ' οἷον τρόπον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Φιλισταῖοι τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν. Διὰ τοὺς συγχρόνους μας ὅμως καταληπτοτέρα καὶ γνωριμωτέρα θὰ ἦτο ἄλλη ὀνομασία των, διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζεται ἡ νέα αὕτη πρὸς τὴν θρησκείαν σχέσις· ἤτοι κυριολεκτικώτερον αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «ἀγνωστικισμός».

Ἡ τιμία ἀμφιβολία.

Ἡ προσηγορία αὕτη εἶνε ὅλως διόλου ἀπηλλαγμένη πάσης ὑποκεκρυμμένης τάσεως, νὰ ρίψῃ δηλ. σκιὰν εἰς τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀσμενιζομένου εἰς τὸν ἀγνωστικισμόν, ἀναντιρρήτως δὲ ἁρμόζει πολὺ περισσότερον εἰς τοὺς συγχρόνους ἀπίστους. Εἶνε δύσκολον νὰ δεχθῇ τις, ὅτι σήμερον ὑπάρχουν τοιοῦτοι ὑπέρμαχοι τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐβεβαίουν δημοσίᾳ ὅτι ἡ ἀνεπάρκεια τῆς πίστεως ἐξάπαντος προϋποθέτει ἠθικὴν διαφθοράν, ἢ οἱ ὁποῖοι νὰ ἐταύτιζον τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν ἠθικήν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀρνηθῇ τις τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ οὕτω καλουμένη «τιμία ἀμφιβολία» διαδίδεται ὁλονὲν καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν κόλπων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οἱ οὕτως εἰλικρινῶς ἀμφιβάλλοντες, ὡς ἄνθρωποι τίμιοι, εἶνε ἄξιοι τῆς βαθυτάτης συμπαθείας πάντων τῶν ὁμ λογητῶν τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν αὐξάνεται, εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι οἱ ἀπολογηταὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ δέον νὰ ἀντιμετωπίζωσι τὰς διατυπουμένας ἀμφιβολίας μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς εἰλικρινείας καὶ ὑπομονῆς. Ἑκάστη νέα γενεὰ εἰσφέρει τὴν συμβολήν της εἰς τὸν διανοητικὸν πολιτισμὸν τελειοποιοῦσα αὐτόν· οὕτω καὶ οἱ ὑπέρμαχ ι τῆς πίστεως ὀφείλουσι νὰ ἀναθεωρῶσι πάντοτε τὴν ἀπολογητικήν των ὁπλοθήκην, καὶ νὰ μὴ χύνωσι δάκρυα εἰς μάτην διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν θρησκευτικὴν ψυχικὴν ἡσυχίαν. Κατὰ τὸν ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν, ὁ Χριστιανισμὸς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν «λογικὴν λατρείαν»· θεολόγος δέ τις τῶν νεωτέρων ὀρθῶς εἶπεν, ὅτι «ὁ ἄνθρωπος μετὰ πάθους ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε ὂν θρησκευτικὸν καὶ λογικόν· ἐὰν δ' ἡ ζωὴ δὲν ἦνε τὸ συναμφότερον, εἶνε μηδέν».

Εἶνε λοιπὸν ὅλως ἀνωφελὲς διὰ τοὺς πιστοὺς νὰ ἀρνῶνται ἢ τὴν ὕπαρξιν τῆς ἀπιστίας ἢ τὸν σοβαρὸν χαρακτῆρά της σήμερον. Ἀπ' ἐναντίας ἀποβαίνει ὁσημέραι ἐπὶ μᾶλλον ἐπιτακτικωτέρα ἡ ὀρθὴ ἐκτίμησις τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς διέξοδος.

Ἡ κάμηλος τῆς συγχρόνου ἀπιστίας.

Συγχρόνως ὅμως δέον ἐπιμόνως νὰ καταπολεμηθῇ ἡ τόσον εὐρέως διαδιδομένη τάσις ἐκείνη, ἡ ὁποία ἄλλοτε μὲν ἐμφανίζεται ὡς οἱονεὶ ἐκλεπτυσμένος τις ἀγνωστικισμός, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ἀγροικοτέρου ὀρθολογισμοῦ. Οἱαδήποτε κἂν ἦνε ἡ ἐξωτερικὴ τῆς ἀπιστίας ταύτης μορφή, ἡ οὐσία της εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή. Οὐχὶ ἅπαξ καὶ ἐπιμόνως ἀκούεται, ὅτι σήμερον μετὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως συνδέονται τόσον πολυάριθμοι καὶ ποικίλαι ἀμφιβολίαι καὶ διδασκαλίαι, ὥστε νὰ ἦνε συγκεχωρημένος εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον οὐ μόνον ὁ δισταγμὸς νὰ καταστῇ μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὁ πλήρης σκεπτικισμός του. Οὕτω δὲ ὡσεὶ θὰ ἔπρεπε νὰ συμπερανθῇ, ὅτι ἡ καλλιτέρα ἐκ πασῶν τῶν θρησκευτικῶν δυσκολιῶν διέξοδος θὰ ἦτο ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ πᾶσαν πίστιν εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας, ἤ, τοῦ-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμε-ρομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυρ. Ι' Λουκᾶ	Ἁγ. Βαρβάρας	Γ'	πλ δ
	11	Κυρ. ΙΑ' Λουκᾶ (Προπατόρων)	Κυριακὴ ΚΘ' (Προπατόρων)	Δ'	'α
	18	Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσ.	Κυρ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσ.	Ε'	β'
	25	ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ	ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ	—	—

λάχιστον, νὰ γείνῃ ἀγνωστικιστής.

Ἀκριβῶς κατὰ τῆς τοιαύτης τοῦ πράγματος ἐκδοχῆς δέον νὰ ἀντιταχθῇ ἀπερίφραστος πρόκλησις. Ἐὰν ἀφήσωμεν κατὰ μέρος πᾶσαν μομφὴν τῆς ἀπιστίας ἐπὶ ἠθικῇ διαφθορᾷ, ἐὰν δῆλα δὴ ἀποδώσωμεν τὴν ἀπιστίαν εἰς ἐλατήρια ἠθικὰ καὶ τίμια, καὶ πάλιν θὰ ἀπέμενον ἱκανοὶ ἀποχρῶντες λόγοι νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῶν οὕτως ἀπιστούντων τοῦ συγχρόνου σκεπτικισμοῦ ἡ μομφὴ τοῦ Χριστοῦ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Φαρισαίους· ὅτι, δῆλα δή, καὶ οἱ σύγχρονοι ἄπιστοι, ὡς οἱ παλαιοὶ φαρισαῖοι, «διϋλίζουσι τον κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνουσι». Ἄλλαις λέξεσιν, ὁσαιδήποτε καὶ οἱαιδήποτε κἂν ἦνε αἱ δυσκολίαι, αἱ συνυφασμέναι πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, αἱ δυσκολίαι τῆς ἀπιστίας εἶνε καὶ περισσότεραι καὶ μεγαλείτεραι. Εἶνε δυνατὸν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς πίστεως νὰ ὑπάρχωσι πολὺ σπουδαῖα κωλύματα· ἀλλ' ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀπιστίας ὑπάρχουν ἐμπόδια κυριολεκτικῶς ἀνυπέρβλητα. Ἐὰν τὸν Χριστιανισμὸν ἀρνοῦνται ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ θαύματά του φαίνονται ἀπίθανα, δέον νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ θαύματα, δι' ὧν ἡ ἀπιστία εἶνε «ἠναγκασμένη» νὰ τὰ ὑποκαταστήσῃ, εἶνε ἀσυγκρίτως ἀπιθανώτερα ποιοτικῶς τε καὶ ποσοτικῶς. Τοιουτοτρόπως, ἐὰν πρὸς ἀπόκτησιν πεποιθήσεων δέον νὰ τεθῇ ὡς ἀρχὴ λογικὴ τὸ ὅτι ἡ ἡμετέρα διάνοια ὀφείλει νὰ προτιμᾷ τὴν ὁδὸν τῶν ὀλιγωτέρων δυσκολιῶν, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦνε ὅτι ἡ πρὸς τοὺς ἀπίστους πρότασίς μας νὰ δεχθῶσι τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης τῆς ἀρχῆς, εἶνε καὶ λογικὴ καὶ νόμιμος. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὡς δικαιολογίαν τῆς ἀρνήσεως τῆς προσκλήσεώς μας καὶ τῆς μεθ' ἡμῶν τῶν χριστιανῶν ἀσυμφωνίας φέρουσι τὴν ὕπαρξιν δυσκολιῶν ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει. Ἀκριβῶς λοιπὸν ἡ ἀπόδειξις τῶν ἡσσόνων ἐν ταύτῃ δυσκολιῶν καὶ τῶν ἐν τῇ ἀπιστίᾳ μειζόνων θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτοὺς ὡς ἀποχρῶν λόγος τῆς ἀποδοχῆς τῆς εἰς τὴν ἡμετέραν πίστιν προσκλήσεως, διότι ἡ ἄρνησίς των θὰ καθίστα αὐτοὺς θύματα μεγαλειτέρων δυσκολιῶν.

Ἀλλὰ περισσότερα περὶ τῶν δυσκολιῶν τούτων εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Κοινωνιολογικὴ μόρφωσις.

Πολὺς λόγος γίνεται κατ' αὐτὰς ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπ' ἐσχάτων παρ' ἡμῖν ἀνακινήσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος, περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὰ μαθήματα τῶν σχολῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως παντὸς τύπου, μαθημάτων περὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς κοινωνιολογίας. Βεβαίως εἶνε ἐπίκαιρος, μάλιστα σήμερον, ἡ εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν σχολῶν εἰσαγωγὴ μαθημάτων σπουδαζόντων τὸν ἄνθρωπον καὶ ὡς κοινωνικὸν ὄν, ὡς μέλος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ διδασκόντων τὰ καθήκοντα τῶν ἀτόμων ὡς κοινωνικῶν μονάδων, καθήκοντα βασιζόμενα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης παρετηρήθη ὅτι ἡ μόρφωσις τῶν ἑλληνοπαίδων ὑστερεῖ καὶ ἀπὸ πολλῶν μὲν ἄλλων ἐπόψεων, μάλιστα δὲ ὡς πολιτῶν καὶ ὡς μελῶν τῆς κοινωνίας. Ἓν πρᾶγμα μόνον ὀφείλομεν νὰ τονίσωμεν: τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦδε παρατηρουμένην τάσιν τῆς καθαρῶς ἐγωϊστικῆς ἑρμηνείας τῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν. Δὲν εἶνε βεβαίως ὅλως ἄσχετος πρός τινας ἰδιοτελεῖς σκέψεις ἡ ἔννοια τῆς ἀμοιβαιότητος ἐν τῷ κοινωνικῷ συνόλῳ, δὲν λησμονοῦμεν δὲ ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι «καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως». Ἀλλ' ὡς ἡ ρῆσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ αὕτη δὲν ἔχει τὴν ἀφετηρίαν της ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ ἐγωϊσμοῦ, οὕτω καὶ ἡ κοινωνικὴ τῶν ἑλληνοπαίδων παίδευσις δὲν πρέπει νὰ ὁρμᾶται ἀπὸ τῆς ἐσφαλμένης ἀρχῆς ὅτι ἡ ἀξία τῆς ἠθικῆς ἀρχῆς τῆς ἀμοιβαίας ἐξυπηρετήσεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἕκαστος εὑρίσκει ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της τὴν ἰδικήν του ἐξασφάλισιν, ἀλλὰ νὰ ἐρείδεται ἐπὶ τῆς χριστιανικης φιλανθρώπου ἀγάπης τῆς κατ' ἐξοχὴν ἀνιδιοτελοῦς. Μόνη ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη γνωρίζει τὴν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ πλησίον καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀρχῆς τῆς χριστιανικῆς αὐτοθυσίας δύναται νὰ πηχθῇ, νὰ συντηρηθῇ καὶ νὰ προάγηται ἡ ἀληθὴς ἀνθρωπίνη κοινωνία.

Ὁ κοινὸς παλμός.

Ὁ ἐμπορικὸς κόσμος δὲν ἔμεινεν ἀδιάφορος καὶ ἀπέναντι τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ἀνακινηθέντος ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος. Τὸ Συμβούλιον τῆς Πανεμπορικῆς Ἑνώσεως, ὡς ἐντολοδόχος τῶν ἁπανταχοῦ τῆς χώρας ἐμπορικῶν ὀργανώσεων, πρὸς τούτοις δὲ ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν καὶ ὁ Σύλλογος τῶν ἐμπο-

ροϋπαλλήλων τῆς πρωτευούσης ἀπὸ κοινοῦ προέβησαν εἰς διαβήματα ἔντονα παρὰ τῇ Κυβερνήσει περὶ περιφρουρήσεως τῶν ἐννοιῶν τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς, ὡς καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς γλώσσης, δι' ὧν ἐπὶ αἰῶνας ἐγαλουχήθη ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ἐστηρίχθησαν αἱ λαμπραὶ ἑλληνικαὶ παραδόσεις. Οὕτω θέλομεν τὸν λαὸν συγκινούμενον ὁσάκις προσβάλλονται αἱ βάσεις τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ δίδοντα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οὐδὲν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του δύναται νὰ καταπραχθῇ τὸ ἀπᾷδον πρὸς τὴν ὑγιᾶ τῆς ὑγιοῦς μερίδος ἀντίληψιν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀπεφάσισεν ὅπως διαμαρτυρηθῇ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν νέαν σύνθεσιν τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου, δι' ἧς τὰ λαϊκὰ μέλη καθίστανται διπλάσια τῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν διόρθωσιν τοῦ πράγματος. Προβᾶσα δὲ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν ὥρισε συμφώνως τῷ Νομ. Διατάγματι τὸν μὲν Σεβ. Μητροπολίτην Πατρῶν Ἀντώνιον μόνιμον τοῦ Μακ. Προέδρου ἀναπληρωτήν, τακτικὰ δὲ μέλη τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Δημητριάδος Γερμανὸν καὶ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος Γερμανόν.

—Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν σενεζήτησεν ἡ Ἱ. Σύνοδος διὰ μακρῶν τὴν διοργάνωσιν τοῦ κηρύγματος κατὰ τῶν ἀθεϊστικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν, ἀποφασίσασα ὁριστικῶς ὅπως ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ εἰς τὸν κ. Μιχαὴλ Γαλανόν, εἰς ὃν καὶ ἀπένειμε τὸν τίτλον ***«Διδασκάλου τοῦ Εὐαγγελίου»***. Ὡσαύτως συνεζητήθη ὑπ' αὐτῆς ὁ τρόπος καθ' ὃν δύναται ν' ἀναπτυχθῇ καὶ τὸ γραπτὸν κήρυγμα διὰ καταλλήλων δημοσιευμάτων, κατηρτίσθη δ' ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Μακ. Προέδρου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ὅπως μελετήσῃ τὰ τῆς διοργανώσεως ταύτης καὶ τὴν ἵδρυσιν Ἐκκλησιαστικοῦ Τυπογραφείου.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἐξελέγη μέλος τακτικόν, ἐκτὸς τοῦ Μακ. Προέδρου, διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Ἀνωτέρου Εκκλησιαστικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου, ἀναπληρωτικὰ δὲ μέλη οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Πατρῶν καὶ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος.

—Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν συνεζητήθη διὰ μακρῶν τὸ ζήτημα τῆς πληρώσεως τῆς χηρευούσης Μητροπόλεως Λευκάδος ἀπεφασίσθη δὲ ἡ ἀναβολὴ τῆς πληρώσεως αὐτῆς.

—Ὡσαύτως συνεζητήθησαν κατ' ἀρχὴν τρεῖς μηνύσεις τοῦ κ. Δημ. Βασιλοπούλου κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὡς ἔν τινι διαλέξει ὑποστηρίξαντος δῆθεν (πρὸ ***ἑνδεκαετίας !)*** τὸν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θάνατον τοῦ Κυρίου, ὡς χειροτονήσαντος τὸν ἀρχιμ. Παρθένιον Πολάκην καὶ προχειρίσαντος (πρὸ ***τετραετίας***) εἰς ἀρχιμανδρίτην τὸν μακαρίτην Θεόδωρον Λογοθέτην, ὑπερογδοηκοντούτη τότε ὄντα, καὶ διά τινας κεκωλυμένους γάμους, τελεσθέντας ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Καὶ ἡ μὲν περὶ γάμων μήνυσις ἀπεφασίσθη ὅπως ἐξετασθῇ, κατὰ πλειοψηφίαν, ψηφίσαντος καὶ τοῦ Μακ. Προέδρου ὑπὲρ τῆς ἐξετάσεως. Παρεπέμφθη δὲ αὕτη εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πατρῶν. Αἱ δὲ λοιπαὶ δύο μηνύσεις ὡς τύποις καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμοι παμψηφεὶ ἀπερρίφθησαν, ἡ μὲν περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἑκουσίου θανάτου τοῦ Σωτῆρος διότι πρὸ ἐτῶν ἤδη καὶ επανειλημμένως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπήλλαξε τὸν τότε Ἀρχιμανδρίτην νῦν δὲ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον πάσης κατηγορίας ἡ δὲ περὶ χειροτονίας καὶ προχειρίσεως τῶν ἐν λόγῳ κληρικῶν, διότι οὐδεμία κατὰ τούτων ὑφίστατο ἐκκρεμὴς καταγγελία ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, εἶχε δὲ ζητηθῇ παρὰ τοῦ Μακ. Προέδ. καὶ σχετικὴ ἔγκρισις τῆς τότε Ἱ. Συνόδου διὰ τὴν χειροτονίαν.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν μετὰ μεσημβρίαν ἐξεδικάσθησαν αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Λάζου, τῆς Μητροπόλεως Ἄρτης, διὰ σκάνδαλον καταδικασθέντος εἰς δίμηνον ἀργίαν, καὶ τοῦ ἱερέως Γεωργίου Καρακατσάνη τῆς Μητροπόλεως Κορινθίας καταδικασθέντος εἰς ἰσόβιον ἀργίαν διὰ βαρύτατον σκάνδαλον.

— Εἰς ἀπάντησιν σχετικοῦ ἐρωτήματος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 371 καὶ ἀπὸ 7 Νοεμβρίου ἐν. ἔ. ἐγγράφου αὐτῆς διαβιβάζει ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλης Λαύρας (ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 704) πληροφορούσης ὅτι ὁ διαβόητος Ἀρσένιος Cottea εἶναι ***Ρωμοῦνος*** τὴν καταγωγήν, διαγραφεὶς ἐκ τῆς Μονῆς ταύτης, εἰς ἣν ἀρχικῶς ἀνῆκεν καὶ ἣν ἐγκατέλιπεν, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, ὅτι δὲ ὑπὸ δύο ἐξ Ἀθηνῶν μεταβάντων εἰς Ἅγιον Ὄρος «ζηλωτῶν» ἐπήχθη «Σύλλογος Ἁγιορειτῶν Ζηλωτῶν», ὅστις ὅμως μετὰ μικρὸν διελύθη, τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Αὕτη δ' ἐν τῷ ἐγγράφῳ αὐτῆς παρακαλεῖ τὴν Α. Μακαριότητα ***«ὅπως εὐαρεστουμένη ἐφαρμόσῃ ἅπαντα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα κατὰ τῶν τοιούτων ἀγυρτῶν τῆς θρησκείας ἡμῶν καὶ ἀνταρτῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος, πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν κατ' αὐτῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ περίσωσιν τοῦ γοήτρου καθόλου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἁγιωνύμου ἡμῶν Τόπου, οὕτως ἀσεβῶς ὑπ' αὐτῶν δαπομπευομένου»***.

—Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Ἐμμανουὴλ Φαρλέκας ὑπέβαλε διὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ σχέδιον ***Κυριακοδρομίου*** τοῦ ἔτους 1928, ὅπερ καὶ ἐνεκρίθη.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ζωηροτάτη κίνησις παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενῶν περὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ περὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐν τῇ ξένῃ διατήρησιν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων ἑλλήνων μεταναστῶν. Ἐπίσης ὁ ὑπὲρ τοῦ Σανατορίου τῶν ἀσθενῶν απομάχων «ἡ Μάννα» ἔρανος συνεχίζεται μετὰ σπουδαίων ἀποτελεσμάτων καὶ ἐν μεγάλῳ ἐνθουσιασμῷ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικῶν ὀργανώσεων.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς Προκηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 10 τράγοι καὶ 10 αἶγες ἐκ τοῦ αἰγοποιμνίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις ταὐταρίθμου συγγραφῆς, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἔν τε τῷ γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἁλμυροῦ Βασιλ. Περδίκη καὶ τῆς Μονῆς Ξενιᾶς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἁλμυρῷ τῇ 27ῃ Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἁλμυροῦ Βασιλ. Περδίκη ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν δραχ. 6.500 συνολικῶς. Ἵνα γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν προκειμένην δημοπρασίαν δέον νὰ παρουσιάσῃ ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλε δι' ἐγγυοδοσίαν ἐν Δημοσίῳ Ταμείῳ ἢ ἐν τῷ Καταστήματι ἢ Ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἢ νὰ καταθέσῃ εἰς τοὺς διενεργοῦντας τὴν δημοπρασίαν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1/5 τῆς ἀξίας τῶν ἐκποιουμένων ζώων ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας. Ἐν Ἰ. Μονῇ Ξενιᾶς τῇ 27ῃ 8)βρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς. Προκηρύττη ὅτι: ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Κωφοὶ κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἔν τε τῷ γραφείῳ τῆς Κοινότητος Ἁλμυροῦ καὶ τῆς Μονῆς Ξενιᾶς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἁλμυρῷ τῇ 27ῃ Ν)βρίου 1927 ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἁλμυροῦ Β. Περδίκη, Οἰκονομ. Ἐφόρου Ἁλμυροῦ ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν δρχ. 1200 ἐτησίως. Ἵνα γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν προκειμένην δημοπρασίαν δέον νὰ παρουσιάσῃ ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλε δι' ἐγγυοδοσίαν ἐν Δημοσίῳ Ταμείῳ ἢ ἐν τῷ Καταστήματι ἢ Ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1]5 τοῦ ἐτησίου μισθώματος ἢ νὰ καταθέσῃ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας εἰς τοὺς διενεργοῦντας αὐτήν, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοσίας. Ἐν Ἰ. Μονῇ Ξενιᾶς τῇ 15 Ν)βρίου 1927

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς. Προκηρύττει ὅτι: ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν Δρυμῶνι μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς μετὰ τοῦ προαυλίου αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἔν τε τῷ γραφείῳ τῆς Κοινότητος Ἁλμυροῦ καὶ τῆς Μονῆς Ξενιᾶς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἁλμυρῷ τῇ 27ῃ Ν)βρίου 1927 ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἁλμυροῦ Β. Περδίκη, Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἁλμυροῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν δραχ. 500 ἐτησίως. Ἵνα γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν προκειμένην δημοπρασίαν δέον νὰ παρουσιάσῃ ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλε δι' ἐγγυοδοσίαν ἐν δημοσίῳ Ταμείῳ ἢ ἐν τῷ Καταστήματι ἢ Ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1]5 τοῦ ἐτησίου μισθώσεως ἢ νὰ καταθέσῃ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας εἰς τοὺς διενεργοῦντας αὐτὴν ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσιας. Ἐν Ἰ. Μονῇ Ξενιᾶς τῇ 15 Ν)βρίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσιοτουλίου. Προκηρύττει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 1ετῆν ἐνοικίασιν ὁ ἐν τῷ Νεοχωρίῳ καὶ ἐξ στρεμμάτων ἓξ (6) κείμενος κῆπος τῆς Μονῆς Ὀρφανοῦ μετοχίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσιοτουλίου ὡς πρώτη προσφορὰ ὡρίσθη δραχ. 300 ἐτησίως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Τσιοτίῳ εἰς τὸν σύνηθες τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 26 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1927 ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ Η)λίου τῆς Μονῆς καὶ τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Τσιοτίου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τσιοτουλίου τῇ 12 Νοεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ἰ. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος. Διακηρύττει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὸ δικαίωμα ὑλοτομιας καὶ κατασκευῆς τριάκοντα χιλιάδων ὀκάδων ξυλανθράκων καὶ 20 κ. μ. δρυίνης ξυλείας ἐκ τῶν δασῶν τῆς Ἰ. Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰτωλικῷ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰτωλικοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, τὴν 27ην Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10—12 π. μ. Ἐπίσης κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκποιησιν ἑκατὸν ὀκάδων καπνοῦ ἐφετεινῆς εἰσοδείας τῆς Ἰ. Μονῆς. Ἐν τῇ Ἰ. Μονῇ Παντοκράτορος τῇ 14 Νοεμβριου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγιας Λαύρας. Διακηρυττει ὅτι: Εκτιθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασιαν ἐκποιήσεως μὲν αἱ ἐν θέσει Ἅγιος Ἀλέξιος τῶν Πατρῶν ἀποκοπεῖσαι 250 περιπου Κυπάρισσοι μικρᾶς ἡλικιας, χειμερινῆς δὲ ἐνοικιάσεως αἱ ἐν θέσεσι Βιλλα» Φλαμπουριάρη καὶ «Προφήτης Ἡλιας—Μεγάλη «Στέρνα δασοχορτονομαὶ καὶ δεκαετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἐν θέσει «Ἀμπελικῇ» ποτιστικοὶ ἀγροὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγιας Λαύρας. Ἡ δημοπρασια ἐνεργηθήσεται διὰ μὲν τὴν χειμερινὴν ἐνοικιασιν τῶν δασοχορτονομῶν τὴν 27ην Ν]βριου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π.μ. 12η μεσημβρινὴν ἐν Καλαβρύτοις ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου Π. Δημητριου Νικα μὲ ἐλαχιστον ὅρον ποσφορᾶς 2000 δραχ. διὰ τὴν «Στέρνα Φλαμπουριάρη» καὶ 500 δραχ. διὰ τὴν Προφήτης Ἡλιας Μεγαλη Βιγλα», διὰ δὲ τὴν ἐκποιησιν τῶν Κυπαρισσῶν τὴν 4ην Δ)βριρυ ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π.μ.—12 μεσημβρινὴν ἐν Πατραις ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου Βασιλειου Παπακυριαζῆ μὲ ἐλαχιστην προσφορὰν 2,500 δραχμῶν ὀλικῶς καὶ διὰ τὴν δεκαετῆ ἐνοικιασιν τῶν ἀγρῶν τὴν 11ην ἢ 18ην Δ)βριου ε. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ μ μ.—4ην μ. μ. ἐν Μαζεΐκοις ὑπο τοῦ Συμβολαιογράφου Φωκιωνος Κατσινη μὲ ἐλαχιστ. προσφορ. 30 - 50 ὀκ. ἀραβοσιτου κατὰ στρέμμα ἀναλόγως τῆς ἑκάστου τμήματος κανονισθησομένης ἐν τῇ συγγραφῇ ὑποχρεώσεων. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγιας Λαύρας τῇ 12η Νοεμβριου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῷ Ἱερᾶς Μονῆς «ὁ ἅγιος Γεώργιος» Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς μισθώσεως ἡ θερινὴ χορτονομὴ τοῦ ποιμνιοστασίου τῆς ἡμετέρας Μονῆς Δουρδουβάνα κειμένου εἰς τὴν περιφέρειαν Καλυβίων, γενησομένην τὴν 11ην καὶ 18 Δ)βρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2 4. Μ. Μ. ἐν Γκούρᾳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Φενεοῦ Εὐαγ. Φούγνα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως ἡμῶν. Ὡς πρώτην προσφορὰν ὁρίζομεν Δραχμὰς 15.000 ἐτησίως. Μονὴ Φενεοῦ τῇ 7 Ν)βρίου 1927.

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 38, Ἀθῆναι